

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/843/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812217981
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812217981.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa S., s.r.o. so sídlom C., S. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, zastúpeného U. S., s.r.o. so sídlom v C., O. X, IČO: 36 864 421 proti odporcovi K. republika- Z. spravodlivosti SR so sídlom C., T. námestie XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. júla 2014 č.k. 11C/146/2012-98 jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody eur a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012. Navrhovateľ podal hromadne návrhy na začatie konania, ktorými sa domáhal voči odporkyni náhrady škody podľa z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších zmien a doplnkov, preto súd uznesením č. k. 11C 146/2012 zo dňa 24. októbra 2012 podľa § 112 odst.1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11C/146/2012, 11C/147/2012, 11C/149/2012, 11C/150/2012, 11C/151/2012, 11C/152/2012, 11C/153/2012, 11C/154/2012, 11C/155/2012, 11C/156/2012, 11C/157/2012, 11C/158/2012, 11C/159/2012, 11C/160/2012, 11C/161/2012, 11C/162/2012, 11C/163/2012, 11C/164/2012, 11C/165/2012, 11C/166/2012, 11C/167/2012, 11C/168/2012, 11C/169/2012, 11C/170/2012, 11C/171/2012, 11C/172/2012, 11C/173/2012, 11C/174/2012, 11C/175/2012, 11C/176/2012, 11C/177/2012, 11C/178/2012, 11C/179/2012, 11C/180/2012, 11C/181/2012, 11C/182/2012, 11C/183/2012, 11C/184/2012, 11C/185/2012, 11C/186/2012, 11C/187/2012, 11C/189/2012, 11C/190/2012, 11C/192/2012, 11C/193/2012, 11C/194/2012, 11C/195/2012, 11C/196/2012, 11C/198/2012, 11C/199/2012, 11C/200/2012, 11C/201/2012, 11C/202/2012, 11C/203/2012, 11C/204/2012, 11C/205/2012, 11C/206/2012, 11C/207/2012, 11C/208/2012, 11C/209/2012, 11C/210/2012, 11C/211/2012, 11C/212/2012, 11C/214/2012, 11C/215/2012, 11C/216/2012, 11C/217/2012, 11C/218/2012, 11C/219/2012, 11C/220/2012, 11C/221/2012, 11C/222/2012, 11C/223/2012, 11C/224/2012, 11C/225/2012, 11C/226/2012, 11C/227/2012, 11C/228/2012, 11C/229/2012, 11C/230/2012, 11C/231/2012, 11C/232/2012, 11C/233/2012,

11C/234/2012, 11C/235/2012, 11C/236/2012, 11C/237/2012, 11C/238/2012, 11C/239/2012,
11C/240/2012, 11C/241/2012, 11C/242/2012, 11C/243/2012, 11C/244/2012, 11C/245/2012,
11C/246/2012, 11C/247/2012, 11C/248/2012, 11C/249/2012, 11C/250/2012, 11C/251/2012,
11C/252/2012, 11C/253/2012, 11C/254/2012, 11C/255/2012, 11C/256/2012, 11C/257/2012,
11C/258/2012, 11C/259/2012, 11C/260/2012, 11C/261/2012, 11C/262/2012, 11C/263/2012,
11C/264/2012, 11C/265/2012, 11C/266/2012, 11C/267/2012, 11C/268/2012, 11C/269/2012,
11C/270/2012. Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa vo všetkých veciach za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Vo všetkých podaných návrhoch sa navrhovateľ domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v jednotlivých exekučných konaniach. Pre prehľadnosť odôvodnenia rozsudku okresný súd osobitne zdôvodňuje nároky navrhovateľa vychádzajúc z jeho tvrdenia o nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote (navrhovateľom označené návrhy ako „ZE“). V podaných návrhoch /označené navrhovateľom „NZP“/, v ktorých navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, svoje nároky oprel o tvrdenie, že súdy rozhodli o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po zákonnej lehote, pričom v dobe bezdôvodnej nečinnosti súdu mu vznikla škoda a nemajetková ujma. Vo veciach podaných návrhov navrhovateľa /označených v návrhu ako „Istina RS“/ namietal navrhovateľ nesprávny úradný postup súdu, ktorý mal spočívať jednak v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu neuznania rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Navrhovateľ v návrhoch označených ako „NP“ ďalej tvrdil, s poukazom na povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti, že súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala spoluprácu s účastníkom konania rozhodol o tejto žiadosti udelením poverenia po uplynutí zákonnej lehoty. V niektorých veciach okresný súd zamietol v časti žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie s poukazom na to, že v zamietajúcej časti rozhodcovský súd priznal plnenie v rozpore so zákonom, vydal poverenie na vykonanie exekúcie v zvyšnej časti, následne súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky. Navrhovateľ sa návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v označených exekučných konaniach, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby, rozhodnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora zákonom stanovenom čase a rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Právnym predpisom, ktorý upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pojem verejná moc zahŕňa výkon moci zákonodarnej a súdnej moci. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, teda i súdu, je daná aj pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Vo veci náhrady škody vzniknutej v občianskom súdnom konaní koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Ustanovenie § 9 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012, teda platnému v čase tvrdenému nesprávnemu úradnému postupom, za nesprávny úradný postup považoval aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu podľa z. č. 514/2003 Z. z. sú :

- a/ nesprávny úradný postup,
- b/ vznik škody,
- c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou.

Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť štátu podľa tohto zákona je objektívnou zodpovednosťou.

Podľa § 9 odst. 1 cit. zákona, sa za nesprávny úradný postup považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah

do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri skúmaní príčinnej súvislosti je potrebné v dôsledku toho zistiť, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa z. č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, to znamená, ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Súd v súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Čo sa týka k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní, súd poukazuje hlavne na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentý preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa z. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, alebo predsedu súdu na podklade sťažnosti účastníka na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Ak by konajúci súd o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného prístupu súdnictva.

V exekučných veciach navrhovateľ buď nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci alebo jeho sťažnosti boli považované za neopodstatnené, čo je konštatované u každého oboznamovaného exekučného spisu, v ktorom navrhovateľ sťažnosť podal. Súd tiež zistil, že navrhovateľ neuplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavného súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku.

Čo sa týka v prejednávanych veciach, v ktorých sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza spôsobeného tým, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty (označenej ako ISTINA); ďalej tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že preskúmal exekučný titul, ktorá činnosť v rámci exekučného konania nebola v jeho právomoci, toto preskúmanie vykonal neoprávnene a spôsobil tým prietahy v konaní a rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej 15-dňovej lehote.

V súvislosti s tým súd poukazuje na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 31.5.2010, do novely Exekučného poriadku, zákona č. 144/2010 Z. z.; súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Tieto právne posúdil s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011 a novely Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011. .

V prejednávanych veciach týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia do 31.5.2010, t. j. podľa Exekučného poriadku

v znení platnom do novely vykonanej zákonom č. 144/2010 Z. z., súd ako právne zdôvodnenie neopodstatnenosti týchto návrhov navrhovateľa uvádza :

Aj keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky nesprávny úradný postup. Čo sa týka rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zo skutkových okolností je zrejmé, že skúmaním vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s prihliadnutím na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Zo znenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 nemožno jednoznačne a nepochybné vyvodit', že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu, 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda. Navyiac, v exekučných spisoch sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní, ktoré by boli považované za dôvodné. S poukazom na citované ustanovenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 31.5.2010, nie je možné považovať postup z tohto dôvodu exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny.

Čo sa týka vecí týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia v období od 1.6.2010 do 31.5.2011 a od 1.6.2011 podľa Exekučného poriadku v znení jeho novely vykonanej zákonom č. 102/2011 Z. z., súd ako právne zdôvodnenie neopodstatnenosti týchto návrhov navrhovateľa na náhradu škody uvádza :

V týchto prípadoch súd považuje za podstatné zdôrazniť, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia, lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Z tohto údaju jednoznačne vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškáním je nepravdivé a zavádzajúce. Z uvedeného je zrejmé, že sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, lebo v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho postupu. Navyiac v exekučnom spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, sťažnosť na prieťahy v konaní, ktoré by boli považované za opodstatnené. Súd poukazuje na ustanovenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku v platnom znení ku dňu 31.5.2011 a od 1.6.2011, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti po 15-dňovej lehote ako nesprávny.

Súd poukazuje pri zdôvodnení právneho názoru vo vyššie uvedených veciach na novelu Exekučného poriadku vykonanú zákonom č. 144/2010 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 odst. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Ako z dôvodovej správy v tejto novele vyplýva a súd na ňu poukazuje, že úplné vypustenie zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notársku zápisnicu a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Táto novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konanie, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Novelou Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 odst. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup exekučného súdu považoval aj vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok spočívajúcich v tom, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Poukázal na to, že exekučný súd spôsobom odporujúci zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia

zákonnych podmienok, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizovali úplný judiciálny proces zahrňujúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, lebo existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej. V ustanovení § 44 odst. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa podľa názoru súdu netýkala prípadov, ak boli exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené a s účinnosťou od 1.6.2011 rozhodcovské rozsudky. Už samotné znenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaobrá vecnou správnosťou exekučného titulu okrem spotrebiteľských vzťahov, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutie orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj v rozhodnutí iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovských konaniach spojených s § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a v povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a nie je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

Súd poukazuje s vyššie uvedeným na ustanovenie § 45 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku v konaní o výkon rozhodnutia, alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

V exekučných veciach, kde boli exekučnými titulmi rozsudky stáleho rozhodcovského súdu, t. j. rozhodnutia rozhodcovského súdu, podľa názoru súdu bol exekučný súd oprávnený ex offa preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, teda, či rozsudky rozhodcovského súdu boli vydané v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní, či zmluva o úvere, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu neobsahovala neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, pričom tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 odst. 1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní alebo

z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul alebo z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré bolo v rozpore so zákonom, konkrétne § 52 odst. 2 a § 53 odst. 1, 2 Občianskeho zákona, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V prípadoch, v ktorých oprávnený (osoba totožná s navrhovateľom) podá proti rozhodnutiam exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolanie, boli rozhodnutia exekučného súdu potvrdené odvolacím súdom alebo vecne správne, prípadne bolo odvolacie konanie zastavené po späťvzátí odvolania oprávneným.

Súd v tejto súvislosti uvádza, že za takejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2011, 3MCdo 11/2010, 5Cdo 291/2010 a rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2001, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnené preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanoviska Súdneho dvora Európskej únie. Napr. z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 vyplýva, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol ho skôr prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti so zreteľom, na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ďalej napr. rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodriguez Nogueira (C - 40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných právnych prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Súd dodáva, že horeuvedené platí i pre prípady, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku.

Navrhovateľ sa v ďalších prejednávanych veciach domáhal náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza spôsobeného tým, že rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty (návrhy označené navrhovateľom ako NP) a tým, že rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty (návrhy označené navrhovateľom ako NZP).

Pokiaľ navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne, lebo na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia Exekučný poriadok žiadnu lehotu nestanovuje. Tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním je nepravdivé a zavádzajúce. Je zrejmé, že odporca sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. Súd v súvislosti s tým poukazuje na citované ustanovenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku

dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní tejto žiadosti za nesprávny.

Ustanovenie v § 44 odst. 2 Exekučného poriadku, v znení platnom od 1.6.2010 upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo na návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa netýkala prípadov, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Samotné znenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaoberá vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to má právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutie orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom malo byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemá právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a v povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

V exekučných veciach (týkajúcich sa návrhov navrhovateľa označených NZP) bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené, bol exekučný súd oprávnený ex offo skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a skúmať, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Ak súd zistil, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovanie, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom, tento rozsudok ako exekučný titul neuznal. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd potom uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Za takejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, pokiaľ súd vo veci rozhodol bezodkladne potom, ako mu súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia. Súd má v rámci exekučného konania právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3CDo 146/2011, 3MCdo 11/2010, 5Cdo 291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2001, I. ÚS 16/2002.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania prieskumov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačnej siete, udržiavanie a správu informačnej siete a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a iné. Navrhovateľ mal na preukázanie vzniknutej škody v tomto konaní predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri tejto individuálnej pohľadávke. Navyiac ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred exekúciami i po nich. Žiadané paušálne sumy za vyššie uvedené

veľmi všeobecné činnosti nie sú skutočnou škodou. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Ide len o tvrdenie navrhovateľa, ktoré nepreukázal v tomto konaní. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dôjsť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Súd je toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, lebo nutnosť spravovať pohľadávky oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu.

Tak ako súd uviedol už vyššie, majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorej už súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, v konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, lebo spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a dôvodom aj na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody i nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, a to právnická osoba, pričom navrhovateľ poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, čo a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Tak ako súd uviedol, žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní, sa nevedlo. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných Nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, lebo navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a v povedomí, ktoré je okolo neho touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívnej vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Navrhovateľ sa v ďalších prejednávaných veciach domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza (návrhy označené navrhovateľom ako ZE) namietal, že exekučný súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora zákonom stanovenej lehote. Zamietnutie návrhu v týchto veciach odôvodňuje nasledovne:

Podľa § 44 odst.7 Exekučného poriadku v znení novely z. č. 341/2005 Z. z. účinnej od 1.9.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 odst. 8 Exekučného poriadku v znení novely z. č. 341/2005 Z. z. účinnej od 1.9.2005, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý

bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítavajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa prechodných ustanovení v uvedenej novele, § 238 odst.1,2 Exekučného poriadku, sa konania začaté pred 1.9.2005 dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2 sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými § 44 odst.7,8 nie je. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej z. č. 585/2006 Z. z. účinnéj od 1.12.2006, ktorou bol do ustanovenia § 44 vsunutý nový odsek 7, pričom doterajšie odseky 7 a 8 boli prečíslované na odseky 8 a 9.

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora zákonom stanovenej lehote 30 dní. I napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení tohto rozsudku oboznámené, súd o zmene exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Navyše v exekučnom konaní v čase, keď bol podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode dôjsť nemohlo, lebo pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Okrem toho v tomto štádiu konania navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok na opravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní podľa § 3 odst. 7 v spojení s § 62 a nasl. z. č. 757/2004 Z. z. - o súdoch alebo obrátiť sa na Ústavný súd SR so žiadosťou posúdiť, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ v niektorých exekučných veciach podal sťažnosť pre zbytočné prietahy v konaní, čo je u jednotlivých oboznamovaných veciach aj uvedené. Jeho sťažnosti buď neboli považované za opodstatnené a vo veciach, v ktorých bol konštatovaný prietah v konaní, bol odstránený promptne a nemohol spôsobiť navrhovateľovi žiadnu škodu s poukazom na charakter vytykaného prietahu. Súd však zistil, že vo väčšine exekučných vecí navrhovateľ sťažnosti na zbytočné prietahy nepodal. Navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v prejednávanych exekučných veciach, súd sa samotným nárokom na náhradu škody potom nezaoberal. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného a tým teda k naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožitelnosť pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Napokon dôvodom nevyvodenia pohľadávky oprávneného bolo vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej následné zastavenie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote potom nemohlo dôjsť k vzniku materiálnej škody navrhovateľovi. Samotné spísanie žiadosti o informáciu o stave exekučného konania v danej veci súd považuje za bežný postup účastníka exekučného konania. Tvrdenie navrhovateľa, že mu vznikla majetková škoda v sume 175 eur a nemajetková ujma v sume 55,32 eur za každý mesiac omeškania exekučného súdu nie sú ničím podložené. Je síce pravdou, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora došlo po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, ale v tejto skutočnosti nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ktorý by založil nárok navrhovateľa na náhradu škody.

V súvislosti s týmto nárokom navrhovateľa súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013 týkajúci sa navrhovateľa vo veciach OS Zvolen vedených pod sp. zn. 27Er 539/2010 a sp. zn. 22Er 915/2010 prezentovaných vyššie v odôvodnení tohto rozsudku, v ktorých navrhovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods.1 Dohovoru.

Ústavný súd SR vyslovil právny názor, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pozemok autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na ustanovené lehoty v zákone na vykonanie toho, ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy, Ústavný súd SR na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, lebo aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti v danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval zákonom ustanovených lehotách (rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 440/2012).

Tak ako súd uviedol už vyššie, majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon pri takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, v konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho zložku nie je objektívnou prekážkou na udržanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom vzniku insolventnosti povinného, lebo spravidla z dôvodov neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba, pričom navrhovateľ poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní sa nevedlo. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, lebo navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku popísanej činnosti navrhovateľa, súd považuje jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takej situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Súd zhodnotením skutkového stavu veci, s prihliadnutím na všetky dôkazy, okolnosti a skutočnosti, ktoré vyšli v priebehu konania najavo dospel k právnomu záveru, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy splnené neboli. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetných veciach splnená nie je, pretože nemôže byť splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže v konaní neboli preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu u odporkyne, súd návrh navrhovateľa zamietol.

Navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, vyhotovený Ekonomickou univerzitou Bratislava, zapísaný na Okresnom súde Prievidza pod Spr 273/14, predmetom ktorého bolo určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Predmetom ohodnotenia nebolo vyčíslenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, touto otázkou sa znalecký ústav nezaoberal.

Vzhľadom k tomu, že súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku, súd sa výškou škody nezaoberal.

Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevylúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania

a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyklúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu nejde. Preto súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. V odvolaní ďalej namietal, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o tom, že predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, dáva do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 1. marca 2013. Vypracovanie znaleckého posudku je tak dôkladné a zložité, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu

škody. V konaní bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, prinajmenšom navrhovaným medzitýmym rozsudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len námietky vo vzťahu k majetkovej škode a nemajetkovej ujme. Uvedené odvolacie tvrdenie však nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnenému hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Skutkové zistenia a právne posúdenia jednotlivých vecí spojených do spoločného konania vykonané okresným súdom sú správne, podrobne a starostlivo v odôvodnení uvedené a vysvetlené, odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a na dôvody rozhodnutia odkazuje.

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a to existencia nesprávneho úradného postupu. V danej veci však prvostupňový ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. V predmetnej veci sa súd vypořiadal so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, pričom ho nevyhodnotil ako dôkaz preukazujúci nároky uplatňované v tomto konaní a s týmto hodnotením sa stotožňuje aj odvolací súd. Predložený Znalecký posudok č. 1/2014 nevychádzal pri výpočte škody z tejto konkrétnej právnej veci, pričom znalci sa v závere nenáležite vyjadrovali k právnym otázkam. Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 29.04.2013. Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 27.07.2014. Na pojednávanie boli navrhovateľ i jeho právny zástupca riadne a včas predvolaní (02.07.2014). Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný 15 mesiacov!! oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový

priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci neutrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň opakovane žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, bolo Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. augusta 2013 č.k. IV. ÚS 515/2013-10). Okrem toho okresný súd v spojení s uznesením krajského súdu už právoplatne rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odôvodneného rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami.

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, odvolací súd sa v zmysle §219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a odkazuje na správne posúdenie uvedeného návrhu okresným súdom v napadnutom rozhodnutí. K námietke navrhovateľa, že okresný súd predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, proti ktorému podal odvolanie, okresný súd uvádza, že v zmysle § 171 ods. 2 O.s.p. je uvedené uznesenie vykonateľné pred nadobudnutím právoplatnosti. Ďalej odvolací súd dodáva, že aj vzhľadom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu je správne, ak okresný súd uprednostnil princíp hospodárnosti a rýchlosti konania, ktorého nedodržanie je navrhovateľom tvrdým vecným dôvodom podania samotného návrhu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávanie zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a

označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením sp. zn. 19 NcC/661/2012 z 5. novembra 2012 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu nadriadeného súdu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2013 č.k. IV. ÚS 515/2013-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod.

Z vyššieuvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.